

PHẦN 7

Tối nay, nhà Kỳ Long thật vui vẻ. Ba Kỳ Châu bệnh thuyên giảm rất nhiều. Kỳ Long đã có việc làm với mức lương ổn định. Quan trọng hơn là tình yêu giữa anh và Diễm Mi được sống trở lại sau bao ngày tưởng chừng bị chia cắt. Anh đã từng bị như thế với Nhã Loan ngày xưa nên rất sợ. Còn nhiều, nhiều niềm vui nữa...

Ban đầu là Thúy Liên và Lạc Phi đến nhà chơi. Thúy Liên biếu cho Kỳ Long một cái bọc gạo. Đạo này hai đứa cứ đi chung nhau hoài, họ dự định ra giêng đám cưới.

- Đây đây... Đây là bịch gạo nếp thơm 10 ký. Mùa màng năm nay được vụ, nhà nào cũng dư ra một ít, em biếu nhà anh đây: Khi nào cúng kỵ đem ra dùng.

Ồ! Kỳ Long ngại ngùng. Anh không muốn nhận quà vì hai người họ đã giúp đỡ mình quá nhiều. Bà Kỳ Châu giục anh lấy và Thúy Liên cứ thuyết phục:

- Thôi, Kỳ Long. Con nhận rồi cảm ơn cho Thúy Liên vui.

Thúy Liên và Lạc Phi nói thêm vài lời nữa là về ngay. Ra đến ngõ mà còn nghe tiếng bà Kỳ Châu vọng ra.

- Cảm ơn gia đình cháu nhé, Thúy Liên.

- Dạ, không có gì.

Mọi người sống đầy tình cảm. Diễm Mi nhận định:

- Người dân quê mình sống tình cảm mộc mạc thật. Tình làng nghĩa xóm đậm đà quá ở bên Mỹ, em chưa từng thấy.

Trăng đã lên cao và tỏa sáng dịu dịu, sương khuya phủ xuống lành lạnh.

Phụt... Lửa đỏ bập bùng.

- Lửa đỏ to rồi. Để anh bắc nồi khoai lên cho.

Trong thời gian chờ đợi khoai chín, ngồi bên bếp lửa hồng ấm cúng giữa tiết trời về khuya se se lạnh, giữa cảnh vật trong vườn yên tĩnh, Kỳ Long luồn tay qua hông Diễm Mi, ôm lấy thân hình nàng.

- Đợi khoảng nửa tiếng nữa là khoai chín. Chúng ta dùng được:

Kỳ Long cựa đầu mình vào mái tóc thơm nồng của Diễm Mi.

- Mấy ngày qua, anh buồn, anh sợ mất Kỳ Long biết mình đang nói thật lòng mình cho Diễm Mi nghe. Đúng, anh buồn. Anh đau khổ. Anh sợ mất Diễm Mi như từng mất Nhã Loan. Dù bây giờ mọi chuyện đã ổn, Diễm Mi hiện đang ngồi hạnh phúc trong lòng anh, nhưng anh hãy còn lo.

- Mất em, anh không thiết sống nữa.

- Em cũng thế. May nhờ có bà nội lên tiếng, chứ nếu không...

Nghĩ đến tình cảnh ấy, Diễm Mi không dám nói thêm. Bởi tận sâu thẳm trong trái tim hai người đã hiểu nhau tất cả.

- Anh lo quá, Diễm Mi à.

Lo? Diễm Mi ngồi thẳng dậy nhìn xoáy sâu vào khuôn mặt Kỳ Long. Nàng có thể hiểu cho anh phần nào. Nàng cũng lo đâu kém gì anh.

- Anh lo sợ một ngày nào đó, ba và anh Hai em, gia đình em buộc em phải ra đi, phải xa anh mãi mãi...

- Sẽ không có ngày đó đâu anh.

- Nhưng anh vẫn sợ ngày ấy đến.

Diễm Mi hiểu tâm trạng Kỳ Long lắm chứ. Qua chuyện ngày hôm nay thì khả năng ấy xảy ra không phải là không thể. Diễm Mi biết mình cũng như Kỳ Long thôi, lo sợ kém gì. Song nàng trấn an, vỗ về anh. Cái trấn an, cái vỗ về của người cùng cảnh ngộ.

- Mặc kệ nó đi anh! Đến đâu hay đến đó vui lên, lạc quan một tí. Khi yêu một người nào đó, thì mình phải tin tưởng rồi đây mình sẽ sống hạnh phúc vui vẻ bên người ấy chứ đừng nghĩ phải xa nhau.

Dù bên cạnh Diễm Mi luôn động viên, lạc quan, Kỳ Long vẫn âu sầu, cái âu sầu của người đã bị vấp ngã:

- Ngày xưa, anh và Nhã Loan cũng yêu nhau lắm, cũng mơ mộng rất nhiều, cứ ngỡ hạnh phúc đến được tính bằng phút bằng giây nhưng cuối cùng lại kết thúc bằng cuộc chia tay trong nước mắt. Tình yêu không thành vì đồng tiền, vật chất.

Biết anh lại buồn chuyện xưa, Diễm Mi khóa lấp:

- Thôi, anh đừng khơi lại nỗi buồn xưa nữa: Chuyện qua rồi, cho qua đi. Em là Diễm Mi chứ đâu phải là Nhã Loan đâu mà anh nhắc lại, bắt em tiếp thu, làm sao em hiểu?

Kỳ Long nhìn Diễm Mi nồng thắm:

- Em có giận anh là tại sao đã nói yêu em mà còn nhớ Nhã Loan không, Diễm Mi?

- Giận? Không. Em tin anh. - Diễm Mi cười đáp rất hồn nhiên - Anh đừng quên hiện em đang tiếp thu lối sống tự do, dân chủ ở nước Mỹ.

Mùi khoai lang chín thơm phức bay vào mũi. Diễm Mi đưa tay đẩy củi thêm vào nồi khoai:

- Thôi, bỏ mặc nồi buồn ngày qua, sống trọn ngày vui hôm nay cái đã. Khoai chín rồi! Thơm quá!

- Đâu, để anh lấy ra dùng thử xem.

Cầm củ khoai được Kỳ Long lấy đũa thọc vào giữa, Diễm Mi đưa vào miệng cắn, rồi nhai nuốt. Vị khoai lang nấu chín vừa thơm vừa ngọt làm sao.

- Ôi, ngon... Ngon lắm!

Ngon? Món ăn đã quá quen. Kỳ Long thấy bình thường ời là bình thường, thế mà Diễm Mi lại khen ngon.

Anh ngạc nhiên:

- Đây là món ăn của người nghèo mà em khen ngon.

- Có lẽ anh sống trong sung sướng, ăn toàn cao lương mỹ vị nên không biết rằng những món ăn dân dã đơn giản này cũng ngon, giá trị đối với mình không kém.

- Anh chỉ sợ khi thấy em dùng món ăn của người nghèo này, mọi người nhìn vào sẽ cười làm em ngại.

Diễm Mi giận:

- Em ghét anh nói tiếng nghèo. Nghèo, giàu không quan trọng. Mặc kệ người ta nói gì, em vẫn thích giá trị của nó, nó hợp với mình.

Vừa nhai ngấu nghiến củ khoai, Diễm Mi tinh nghịch dúi một miếng vào miệng Kỳ Long, làm anh tịt họng không nói được.

Kỳ Long đưa tay lên dọa đánh. Diễm Mi né. Tiện thể, Kỳ Long hôn cái chụt lên má người tình. Diễm Mi giật mình hồn dỗi. Nàng đánh anh túi bụi. Kỳ Long chịu đòn, anh ôm chặt nàng hơn rồi cả hai cười vang: Cười ngập trong tình yêu. Quên tất những chuyện quá khứ đau buồn, quên tất những đau khổ của ngày

qua, quên Nhã Loan, để sống trọn cho hạnh phúc đêm nay và mặc kệ ngày mai có xảy ra chuyện gì. Chúng ta hãy cứ yêu và yêu, dù chỉ là một phút, một giây, một đêm hay một ngày đều hết sức quý giá, trân trọng, hưởng lấy.

Đến nhà Tô Quyên được bố mẹ nàng báo là nàng đi từ lúc chạng vạng tối, Thành Nhật lại đi tìm. Những nơi quen thuộc mà anh và nàng hay đến cũng chẳng thấy đâu. Cuối cùng anh lại tìm thấy nàng ngồi một mình uống rượu trong vũ trường "Hải Ngoại". Một vũ trường cấp ba, ẩm tối. Rượu thì gọi đem ra rất nhiều hoặc có thể do chủ đặt sẵn trên bàn để bày biện cho khách. Chắc nàng cũng mới vào đây, nên chỉ uống khoảng một vài ly không đáng kể.

- Thưa anh, anh dùng chi hay chờ người?

Cô tiếp viên tới mời chào. Thành Nhật chỉ xuống ghế ra hiệu:

- Tôi và cô này là một.

Đợi cô tiếp viên đi, Thành Nhật mới dùng dăng Tô Quyên:

- Tại sao? Tại sao chứ? Diễm Mi và Kỳ Long đã bình thường trở lại, có gì em lại làm mặt lạnh với anh, trốn tránh anh?

Bỏ mặc Thành Nhật, Tô Quyên bưng chai rượu rót đầy vào ly định uống tiếp, nhưng Thành Nhật giật mạnh ra và cản lại Nàng bực mình:

- Anh làm gì vậy? Mặc tôi!

- Anh đang hỏi em, chuyện Diễm Mi và Kỳ Long đã xong, sao em còn đối xử với anh như thế? Không lẽ em bắt anh phải quỳ lạy van xin em, em mới hết giận?

- Anh lại chịu quỳ lạy van xin hay sao?

Tô Quyên hỏi sóc. Nàng hất mạnh mái tóc ra sau:

- Tuy hai người họ đã trở lại bình thường, nhưng trong lòng anh thì khác. Anh cảm thấy khó chịu và bất phục. Tôi đi guộc trong lòng anh rồi, anh Nhật ơi.

- Em suy đoán bậy! Em đang làm khó anh. Thành Nhật phàn bua - Cho dù anh có ý đồ đi nữa, thì cũng đâu liên quan đến tình cảm của chúng ta.

- Nhưng em cũng từng nói, trong tình yêu, em muốn người yêu của em phải thật lòng, phải có những việc làm đúng như ý nguyện của em.

Thành Nhật bất lý:

- Làm sao em biết anh là một người không thật lòng?

Tố Quyên đáp bằng quơ:

- Tự lương tâm anh trả lời câu hỏi ấy là chính xác nhất.

- Em...

Thành Nhật đỏ sạm cả mặt mày. Chưa bao giờ anh bị xúc phạm, nói nặng lời như thế. Anh định nổi nóng với Tố Quyên, định giơ tay lên tát nàng một cái như bao lần tát vào đôi má hồng của những người con gái đã đi vào cuộc ăn chơi, vờn tình với anh. Lần này với Tố Quyên thì khác. Anh lúng túng, tay run bần bật. Trong khi, Tố Quyên thấy Thành Nhật vậy, nàng không tránh né mà còn ngẩng thẳng mặt lên đối nghịch lại:

- Đánh! Anh đánh em đi! Đánh đi! Đánh rồi đường ai nấy đi! Đừng quan hệ, đừng níu kéo gì hết.

Không, không... Ngàn lần không: Thành Nhật vùng vằng hạ tay xuống:

- Em đừng đòi hỏi anh nữa. Đừng buộc anh làm một việc mà anh nghĩ là quá sức của anh. Trong khi anh là người yêu của em, em không bênh vực đứng về đã đành, mà em còn vì người khác làm khó anh.

- Anh...

Tức bắt tím mặt, nghẹn ứ ở cổ, Tố Quyên nói không được. Vì lúc đó Thành Nhật cảm khui mỡ toạt chai rượu, bung lên nóc ừng ực như nước. Rượu chảy xối xả xuống cổ. Hết chai này, anh lại khui tiếp chai khác và uống tiếp. Uống trước mặt Tố Quyên. Uống để chết: Đến chai thứ tư thì Tố Quyên giật mạnh ra.

Thành Nhật loạng choạng:

- Em hãy để anh uống. Anh sẽ chết trước mặt em... Anh không muốn sống nữa...

Thành Nhật đưa tay cầm đại một chai rượu khác thì Tố Quyên nói gáp:

- Anh chết, bộ em muốn sống lắm sao?

Tố Quyên nói xong câu này là ánh mắt nàng nhìn đầy xúc động vào ánh mắt người tình. Và Thành Nhật cũng thế. Bốn mắt nhìn nhau trong màn lệ ghen

nghe. Chai rượu từ từ hạ xuống lại chỗ cũ. Bất ngờ, Thành Nhật choàng qua ôm vội lấy Tô Quyên. Có lẽ quá hạnh phúc nên nói không thành lời ah cũng không muốn nói gì, để mặc cho Tô Quyên nói. Giờ phút này, một tiếng nói yêu của nàng là anh mong đợi nhất.

- Đừng giận em! Em làm thế cũng vì muốn anh và Diễm Mi. Hai anh em đừng mâu thuẫn nhau vì chuyện không không này. Chứ xa anh, giận anh, em cũng đau khổ lắm.

- Anh bậy quá! Anh không hiểu ý em. - Thành Nhật hôn lên trán nàng – Anh tưởng em bỏ anh thật. Thôi, chúng mình đừng như thế này nữa nhé em.

Tô Quyên gật nhẹ đầu không đáp. Bao nhiêu thế đủ xóa tan-giận hờn trách móc. Thành Nhật đỡ khuôn mặt nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt mình. Anh cụng trán mình vào trán nàng lần nữa, miệng khê thì thầm:

- Tô Quyên! Cho anh nói tiếng cưới em được không?

Tô Quyên ngẩng mặt lên, trước mặt nàng bây giờ là cả một khoảng trời tình yêu, khoảng trời hạnh phúc. Nàng không phản kháng, không làm gì hết, mặc cho môi Thành Nhật áp vào môi mình hôn ngấu nghiến, mặc cho anh đưa mình đến bến bờ hạnh phúc vô tận nào. Tô Quyên nguyện đi cùng anh. Bởi nàng đã yêu anh, trao tặng cho anh những gì thuộc về tình yêu.

Dứt nụ hôn, Thành Nhật để cằm nàng tựa vào bờ vai mình, che khuất được tầm nhìn của nàng. Bây giờ ánh mắt của anh bỗng gờm lên như lưỡi dao sắc lạnh ánh mắt của người sau khi đạt được mục đích rồi trở cán dao. Sở dĩ người yêu của anh giận dữ, hờn lầy, bỏ anh, bắt anh phải chịu đựng, cố làm hòa trong đau khổ như thế này, tất cả vì Kỳ Long: Ky Long! Ta quyết không bao giờ thỏa hiệp, chấp nhận mày.

- ược, tôi sẽ đến!

Sau cú gọi điện thoại của Thành Nhật thẳng đến cơ quan, qua loa vài câu là đầu dây kia gập máy xuống, Kỳ Long tiếp tục làm công việc ở công ty. Hôm nay, anh làm kém hơn mọi ngày. Đầu óc mất tập trung, cứ nghĩ mãi về Diễm Mi. Chắc ở nhà, nàng bị cha hay Thành Nhật làm khó. Hoặc tình yêu của hai đã xảy ra chuyện gì nữa cũng nên, Thành Nhật mới đòi gặp riêng anh. Không biết

chuyện gì, anh lo cho nàng đến nóng cả ruột gan. Không biết nàng có làm sao không?

Diễm hẹn và thời gian đã định. Đúng ba giờ chiều, Kỳ Long đón xe ôm đến quán cà phê "Luu Loan "

Trong thời gian chờ đợi, Kỳ Long kêu cho mình một ly cà phê. Vừa nhấp nhấp vừa nghĩ ngợi cuộc gặp gỡ nói chuyện sắp tới sẽ căng thẳng lắm đây. Có thể Thành Nhật gặp là để can ngăn chuyện mình và Diễm Mi yêu. Và tại sao Thành Nhật có thể làm như thế được nhỉ? Chê bai mình nghèo, hết thời... Cuộc sống này thực dụng ở chỗ đó. Khi mình đang ở trên cao thì có nhiều người vây quanh chúc tụng, nhưng khi suy sụp thì hết người này chê, người khác tránh mặt làm khó.

Có tiếng xe con chạy vào quán, Thành Nhật đã đến.

- Xin lỗi, đã để cậu chờ lâu.

- Không sao. Tôi cũng đang rảnh.

Kỳ Long gọi cô tiếp viên:

- Cho thêm ly cà phê.

- Không. - Thành Nhật đổi lại thức uống - Tôi muốn uống rượu ngoại.

Không cần Kỳ Long mời mọc, Thành Nhật chủ động kéo ghế ngồi, gọi chai Vodka và gói ba số. Đốt một điếu ngậm vào miệng rít hơi dài rồi quảng gói thuốc ra giữa bàn, giống như vứt bỏ cái gì, trước mặt Kỳ Long, dáng vẻ trịch thượng.

- Cậu biết tại sao lúc này, tôi không đồng ý gọi cà phê không? - Thành Nhật vừa hỏi vừa trả lời luôn – Vấn đề chính ở đây không phải là tôi không biết uống, mà do tôi quen dùng đồ ngoại. Phải ly cà phê ấy thuộc hàng nước ngoài thì tôi uống ngay. Thôi, mình thích sao thì dùng vậy, dùng thứ lạ, lỡ có chuyện gì không tốt.

- Tôi hiểu.

Kỳ Long hiểu câu nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Ngay từ đầu, bên trong câu nói Thành Nhật có ý chê bai, khuyên một người nghèo hàn như anh phải biết phận, nên kiếm người nào tương xứng chứ đừng thay đổi, sẽ gặp điều xấu. Đòn phủ đầu, thử thách ban đầu.

Kỳ Long biết mình phải từ tốn, vì tình yêu anh phải chứng tỏ chính mình:

- Nhưng tôi có lời này, mong anh nghĩ. Trong cuộc sống, anh cô thể dùng bất cứ hàng gì, ngoại hay nội, tùy sự lựa chọn của anh, nhưng anh đừng để sự lựa chọn đó biến đổi mình. Cũng giống như anh là người Việt Nam, hiện đang sống bên Mỹ, anh đừng để cuộc sống bên Mỹ tha hóa những phẩm chất tốt đẹp của người Việt Nam mà anh vốn đã có.

Cách bắt bẻ của Kỳ Long làm Thành Nhật bị chạm tự ái, thoáng đỏ mặt. Không những vậy, nó còn dạy dỗ mình nữa.

Nhả một hìn khối để khóa láp tâm trạng, Thành Nhật cố ghim:

- Trình độ của tôi hơn cậu, nên không đến nỗi không hiểu ý cậu nói. Cậu nói được như vậy là tốt. Cậu biết tại sao trong hàng trăm, hàng ngàn cái quán cà phê, mà tôi lại hẹn cậu đến cái quán "Luu Loan" này?

Kỳ Long không hiểu, anh đáp thật:

- Để nói về chuyện giữa tôi và Diễm Mi yêu nhau.

- Đó là phần sau. Còn trước mắt, cậu phải suy luận tên của quán cái đã. "Luu Loan" Lưu có thể hiểu là lưu niệm, là nhớ, là không quên. Loan là... Nhã Loan. Ghép lại là: "Không quên Nhã Loan". Cậu còn nhớ Nhã Loan chứ?

Nhã Loan? Thành Nhật bất ngờ nhắc đến tên người tình cũ, Kỳ Long mất bình tĩnh ngay.

Từ khi Diễm Mi xuất hiện, phần lớn anh đã quên lãng nàng.

- Tôi... tôi... Đúng, tôi không quên Nhã Loan. Nhưng Nhã Loan đã đi lấy chồng, nàng đã có hạnh phúc riêng của nàng rồi.

- Ai nói cậu là Nhã Loan đã có chồng, có hạnh phúc riêng?

Kỳ Long chau mày ngồi nghe Thành Nhật nói về Nhã Loan. Anh muốn biết.

- Cách đây không lâu, tôi đã gặp Nhã Loan trên đất Mỹ. Cô ấy sống lang thang như kẻ bụi đời.

Hả! Kỳ Long mất bình tĩnh, hồi hả nói như hét:

- Vậy tại sao cậu không giúp đỡ đưa cô ấy về đây?

- Tao có cho tiền nhưng cô ấy không nhận. - Bây giờ, Thành Nhật chuyên đổi xưng hô từ "tôi" trịch thượng đầy phân biệt ban đầu thành chữ tao ngang

hàng với Kỳ Long - Tao nghĩ, có lẽ do mặc cảm và hối hận vì đã phụ tình mày, nên Nhã Loan không chịu về Việt Nam.

Kỳ Long ngồi câm lặng. Không gian ngưng đọng đến nỗi khó thở. Đã quên em một thời gian rồi, sao không cho tôi quên luôn mà nhắc lại làm gì. Rồi rắm là thế. Còn khi nghe Thành Nhật nói về tình cảnh của Nhã Loan, cảm xúc thương hại trào lên. Nhã Loan. Sao em khờ vậy? Ngày em ra đi, anh có dặn: nếu em không hạnh phúc bên người ấy thì hãy về đây với anh. Anh lúc nào cũng mong em về. Em tự ái mặc cảm làm gì cho khổ tâm thân. Anh đã hiểu tại sao em làm thế. Em vì gia đình, vì cha mẹ thôi.

Thành Nhật giờ giọng nhân nghĩa, từ bi:

- Phải chi bây giờ Nhã Loan biết cậu vẫn còn yêu nàng, thì hẳn nàng cảm động và quay về ngay. Bây giờ, mày có chấp nhận Nhã Loan khi cô ấy trở về không, Kỳ Long? Và hai người sẽ hạnh phúc trở lại.

Trở về? Nhã Loan? Hạnh phúc trở lại? Kỳ Long liệt kê từng chữ một trong câu nói của Thành Nhật. Anh hiểu. À, thì ra Thành Nhật nhắc Nhã Loan là để gán ghép lại với mình, chia cắt Diễm Mi. Nếu mình đồng ý thì sẽ mang tiếng phụ tình, coi Diễm Mi như vật thể thân, khóa lấp. Ghê thật! Không, Kỳ Long đính chính lời Thành Nhật:

- Nhã Loan trở về, tao rất vui, nhưng bắt tao yêu lại, hạnh phúc với nàng thì không. Vết thương lòng của tao do Nhã Loan gây ra đã có vị bác sĩ khác chữa lành rồi. Nhã Loan không còn cơ hội chữa lại cho tao nữa.

- Tại sao? - Thành Nhật vờ không hiểu. Anh khơi lại dấu ấn một thời của Kỳ Long - Ngày xưa, tao đã từng biết mày yêu Nhã Loan bằng cả tâm hồn và thể xác. Mày không đến nỗi hèn hạ phủ nhận điều này chứ?

- Mày không cần nói khích. Chuyện này, tao có thể thề là thật. Sở dĩ tao nói Nhã Loan bây giờ không còn cơ hội là do trong tao, nàng bây giờ chỉ còn đọng lại tình cảm thương hại. 'Tao đã có người yêu, đó là Diễm Mi.

- Cậu khéo đi hai đường! - Thành Nhật gật đầu hài lòng vì đối thủ đã mắc bẫy mình. Cậu nói hiện tại mình đã hết yêu Nhã Loan, vậy tại sao mày còn nhớ, còn lo lắng, còn để trong tâm hồn. Rồi Diễm Mi, mày nói mày yêu nó, vậy mày lấy cái gì làm bằng chứng? Thề xác?

- Tôi... tôi...

- À! Tao hiểu rồi. - Lợi dụng lúc Kỳ Long còn đang lúng túng, Thành Nhật ra đòn quyết định, đánh vào lòng tự ái. - Có phải mày thấy Diễm đẹp, trẻ con, là Việt kiều, con nhà giàu, trong khi mày là con nhà nghèo, ngoài mặt mày lừa gạt

nói tiếng yêu để bòn rút tiền của nó, kiếm lợi, còn trong lòng thì mày vẫn yêu Nhã Loan?

Bị Thành Nhật ghép hàng mớ tội, Kỳ Long xây xảm mặt mày. Anh kích động:

- Không, tôi không hề có ý đó. Tôi có thể thề.

- Vậy cậu có biết vừa rồi, mẹ của cậu bệnh nặng, Diễm Mi đem tiền tới giúp là từ đâu không? - Thành Nhật hét nhanh làm Kỳ Long cụt ngùn - Là do nó xin xỏ tao và gia đình tao.

- Cái này... cái này... tôi không biết. Nhưng tôi có thể thề với lòng mình rằng: tôi yêu Diễm Mi thật lòng, không vụ lợi.

Trong khi Kỳ Long bị kích động thì. Thành Nhật hênh hếch cái mặt lên đáng ghét.

- Nãy giờ, mày thề mấy lần rồi? Thề nhiều như vậy, hóa ra thề giả. Một kẻ không tôn trọng lời thề như mày thì lấy tư cách gì yêu em tao.

Rầm...

Thành Nhật đập tay cái rầm xuống bàn làm kính động khách khứa trong quán. Ly tách, chai vỏ rơi xuống nền vỡ toang. Chưa hết, anh còn đứng lên quyết định với Kỳ Long:

- Kỳ Long! Kể từ hôm nay, tôi nói thẳng: Tôi cấm cậu tiếp xúc hay quan hệ bất cứ thứ gì với em gái tôi. Nếu không, cậu đừng trách tôi, Thành Nhật của ngày hôm nay chứ không phải như ngày xưa cứ thua cậu mãi đâu.

Bộp! Đặt một xấp tiền dày cộm lên mặt bàn quày tiếp tân, Thành Nhật hùng hục đi được vài bước thì quay lại. Như sức ra điều gì, Thành Nhật tiến gần Kỳ Long nói tiếp:

- Tao biết. Những lời nói khó nghe này, mày sẽ nói lại với Diễm Mi. Diễm Mi sẽ giận tao, nhưng tao sẽ chịu đựng. Vì hạnh phúc của nó, tao bất chấp tất cả. Miễn nó xa mày là tao mãn nguyện rồi.

Kỳ Long tái cả mặt. Không thể để người ta khinh người đến thế được.

- Cậu cứ yên tâm! Tôi có suy nghĩ và cân nhắc việc làm của mình.

Thành Nhật cười đều một cái rồi bỏ đi. Lần này đi thẳng ra xe và cho xe rời khỏi quán "Lưu Loan" Kỳ Long ngồi gục đầu xuống mặt bàn với bao tủi nhục, mặc cảm và cay đắng ê chề.

Diểm Mi vô tư. Nàng hôn nhẹ lên tấm thiệp hồng thơm nồng mùi hương hoa đào. Chút nữa mình sẽ đưa cho Kỳ Long. Thiệp cưới của Tố Quyên và anh Thành Nhật. Không ngờ từ một trò đùa của Tố Quyên, cô bạn thân, và một người khó tính, chỉ thấy toàn khuyết điểm như anh Thành Nhật... Thế mà hai người lại nảy sinh tình yêu, giờ lại sắp sửa cưới nhau, xây dựng cuộc sống vợ chồng. Bất ngờ và buồn cười thật.

Không riêng gì mình, Kỳ Long sau khi nhận tấm thiệp này, hẳn sẽ ngạc nhiên lên cho mà coi.

Đề coi Điểm Mi nghĩ ngợi. Chút nữa mình sẽ bàn với anh Kỳ Long mua những thứ gì nào? Một cặp nhẫn, dây chuyền hay là lắc? Ôi chao! Những người sắp cưới nhau, sao sung sướng quá. Được người khác tặng quà. Mình mong mình và anh Kỳ Long cũng mau mau đến thôi.

Reng... reng... Giờ làm hành chính của công ty giày da "Shoes" đã hết.

Hé lộ tấm màn che cửa sổ, từ trên tầng hai phòng mình làm, Kỳ Long nhìn thẳng ra công, nơi có Điểm Mi đang đứng đợi. Chiều nào, nàng cũng tới rước anh về. Kỳ Long rất hạnh phúc. Nhưng hôm nay thì khác. Anh muốn trốn tránh nàng, không gặp mặt nàng bởi những lời lẽ ngày hôm qua của Thành Nhật là một cú sốc đánh vào lòng tự ái, tự tôn, danh dự của bản thân.

Đồng nghiệp đã về hết, phòng làm việc vắng tanh. Cánh cửa mở và Thúy Liên ló đầu vào trong như mọi hôm:

- Kỳ Long ơi! Anh về chưa?

- Anh chưa muốn về. – Kỳ Long đứng thẳng người lại – Hôm nay Lạc Phi không đến đón em sao Thúy Liên?

Thúy Liên cười mím đôi môi hồng, nụ cười hạnh phúc, tình yêu không gặp sóng gió.

- Lúc nãy anh gọi điện báo có bận đột xuất nên không đến đón em được. Bảo em đi Tắc xi hay xe ôm về tạm.

Nhường mắt nhìn ra ngoài công, Thúy Liên thấy Điểm Mi đang đi qua đi lại trước công.

- Ủa! Diễm Mi đứng chờ anh kìa, sao không về? À! – Thúy Liên chợt nhớ - Anh định ở lại vẽ cho xong bản thiết kế mặt hàng chủ lực của công ty sắp tới hả? Anh giỏi thật. Thời hạn còn một tháng lận kìa mà.

- Không... anh muốn... ở lại vẽ xong một chi tiết nữa mới về.

- Thế thì anh nên xuống nói với Diễm Mi một tiếng cho nó về trước khỏi đợi.

- Anh...

- Anh ngại? - Thấy Kỳ Long áp úng, Thúy Liên cười xòa - Thôi, để em xuống nói Diễm Mi thay cho. Thúy Liên đóng cửa định đi thì có tiếng của Kỳ Long vọng ra. Nàng ló đầu vô lại:

- Gì hả?

- Em xuống nói Diễm Mi giúp anh. Em phải nói dối là anh đi công chuyện rồi về nhà luôn rồi, và bảo anh còn dặn thêm cô ấy từ nay đừng đến đón anh nữa. Làm xong công việc, tự anh về cũng được, khỏi đón đưa chi cho mất công, cực khổ.

- Kỳ vậy! - Thúy Liên hỏi lại. Nàng nhận thấy câu nói Kỳ Long có vẻ vô tình, không dịu dàng, tình cảm như mọi khi. Bộ hai người gận nhau?

- Không. - Kỳ Long không muốn Thúy Liên biết chuyện riêng tư của mình - Em cứ nói như thế, bảo Diễm Mi về nhà cô luôn, đừng đến nhà anh chi.

Thúy Liên thắc có:

- Tại sao anh lại đi nói dối Diễm Mi?

- Em đừng hỏi! Anh nhờ em sao thì em cứ nói vậy, thế là được rồi.

- Không. Giữa bạn bè với nhau, em không thể nói dối giúp anh. Được lòng bên này, mất lòng bên kia. Em sẽ nói anh bận việc và kêu Diễm Mi về trước. Còn chuyện riêng tư giữa anh và nó, thì khi nào hai người suy nghĩ kỹ rồi tự tính với nhau.

Thúy Liên không nói gì. Nàng thoáng ngần ngừ nhìn vào người Kỳ Long rồi bước đi xuống gặp Diễm Mi.

Từ khe cửa, Kỳ Long lại theo dõi tiếp. Anh thấy Diễm Mi còn đứng lại ngẩn nhìn lên văn phòng anh sau khi Thúy Liên đã ngồi vào chiếc xe tắc xi. Đứng đợi anh gần đến tới, Diễm Mi mới về.

Kỳ Long thở hơi thở nặng nề đau khổ.

Anh thả người tựa vào tường. Xin lỗi em, Diễm Mi! Em và anh khoảng cách khá xa. Tình yêu dù có sâu đậm đến cỡ nào, thì lòng tự tôn và danh dự của con người cũng phải được giữ gìn đến thế.

Tối lắm, Kỳ Long mới lục đục về nhà mình. Vừa bước vào, anh thấy trên bàn đã bày sẵn mâm cơm tối. Diễm Mi đang đút từng muỗng cháo cho bà Kỳ Châu, giống như con gái trong nhà. Mọi khi Kỳ Long xúc động và hạnh phúc lắm, song hôm nay, anh lạnh lùng bước vào.

Nằm trên giường, thấy con đi làm về, bà Kỳ Châu không biết gì sốt sắng:

- Con đi làm về đó hả? Về tối vậy con? Hôm nay mẹ mệt, may nhờ có Diễm Mi đến chơi nên nấu nướng giúp. Diễm Mi nấu nướng thật khéo, mẹ ăn rất ngon miệng. Con phải cảm ơn nó mới được.

- Thôi bác!- Diễm Mi thẹn. Nàng hỏi quan tâm Kỳ Long – Chắc anh đói lắm. Vào tắm cho mát rồi ra dùng cơm luôn. Hôm nay, em nấu toàn món anh thích. Nào là cá bống kho tộ, rau muống chắm cà dầm tương, canh chua...

- Mẹ đưa con đút cho. - Kỳ Long giắt chén cháo trên tay Diễm Mi và tàn nhẫn - Từ nay, cô đừng đến nhà tôi nữa.

Nụ cười hạnh phúc vụt tắt ngúm trên môi. Tất cả ngưng đọng. Diễm Mi sững sốt còn chưa nói gì thì Kỳ Long rút trong túi ra cọc tiền, dúi mạnh vào tay nàng:

- Đây là tiền lương và tiền tôi thế chấp ngân hàng, tôi hoàn trả lại số tiền hôm ấy cô giúp mẹ tôi chữa bệnh. Thành thật cảm ơn cô. Cô hãy nhận lại và về cho?

- Không, đây là tiền tiết kiệm của em, em chưa cần lắm đâu.

Kỳ Long quát lên:

- Tôi trả thì cô cứ nhận đi!

Cầm xấp tiền, Diễm Mi chết ngất, đứng bật dậy. Nàng không tin những lời mình vừa nghe là của Kỳ Long, người yêu của mình.

- Anh...

- Để tránh phiền phức, để khỏi tai tiếng thua thiệt cho cô, kể từ giờ phút này, tôi và cô đừng qua lại, cũng nên coi như không quen biết.

Thật kỳ lạ! Cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra ở Kỳ Long như Diễm Mi, bà Kỳ Châu bắt nạt:

- Kỳ Long! Con nói gì kỳ vậy?

Kỳ Long bắt nạt không nói ra sự thật mà cứ nói bóng nói gió:

- Mẹ à? Người ta con nhà giàu, còn mình là phận gồi rơm. Quen nhau, dễ bị người khác lên tiếng dị nghị, khinh khi lắm.

Diễm Mi chỉ biết chực trào nước mắt:

- Em quen biết anh, rồi yêu anh, có khi nào em nói anh nghèo hay giàu mà anE DANG LAM

ên tiếng "á". Chưa hết, anh còn đứng lên chạy ào tới, đưa hắt mâm cơm trên bàn đồ ào xuống đất, lôi Diễm Mi ra cửa.

- Đừng nói nữa! Cô đi về đi! Đi...

Nước mắt Diễm Mi này giờ chảy ra như xôi. Anh đã đuổi, người yêu đuổi mình. Nàng ôm mặt chạy báng bỏ ra khỏi nhà Kỳ Long giữa trời tối. Bà Kỳ Châu thốt:

- Kỳ Long! Con phải chạy theo gọi Diễm Mi lại. Nó khóc sụt sùi như thế, ra đường rất nguy hiểm.

- MẶC KỆ CÔ TA! - Kỳ Long ngồi phịch xuống ghế - Mẹ ạ! Con đau khổ lắm. Mình nghèo, mình có thể không có tình yêu, nhưng lòng tự trọng và danh dự của gia đình, của bản thân cần phải có. Nếu còn tiếp tục qua lại với Diễm Mi thì sẽ có ngày con chịu không nổi sự nhục nhã. Ra đường, không dám ngẩng mặt lên nhìn mọi người.

Buổi cơm tối nay của nhà ông Thành Minh thật vui vẻ. Ngoài ông Thành Minh, Thành Nhật còn có thêm Tố Quyên vợ sắp cưới của Thành Nhật và bà Thành Quang, Phượng Nga từ bên Mỹ sang để chuẩn bị dự đám cưới của con cháu. Ngoại trừ Diễm Mi, thì tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ. Trọng tâm của buổi cơm là bàn tính chuyện tuần tới tổ chức cưới hỏi cho Thành Nhật và Tố Quyên, nên không quan tâm nhiều đến sự vắng mặt của Diễm Mi.

Đến khi nàng về thì mọi người mới chú ý Phượng Nga hỏi:

- Đi đâu, sao giờ mới về hả Diễm Mi? Vào ngồi luôn đi con!

Nhìn cá nhà đang dùng cơm vui vẻ, hạnh phúc ấm cúng, còn mình thì đang đau khổ, Diễm Mi lắc đầu:

- Con đi về mệt, cho con về phòng nghỉ một chút.

Không đợi mọi người nói gì thêm, Diễm Mi đi vội lên gác và về phòng. Có lẽ mọi người đang trong tâm trạng vui vẻ, nên không để ý kỹ đến Diễm Mi, ngoại trừ Tố Quyên. Một tí đo đỏ trên khóe mắt Diễm Mi y như đánh phần của người khóc không qua mắt được Tố Quyên.

Nàng ghé vào tai Thành Nhật nói khẽ:

- Em thấy hình như Diễm Mi có chuyện gì buồn.

Thành Nhật chìm trong suy nghĩ chốc lát Anh hiểu phần nào chuyện xảy ra đúng như ý mình. Anh khò lấp:

- Kệ nó! Con bé lúc nắng lúc mưa ấy mà. Ngày cưới chúng mình sắp đến rồi, nhiều việc cần phải làm gấp, hơi đâu quan tâm đến nó.

Đẩy cửa bước vào là Diễm Mi ụp mặt xuống nệm giường khóc. Khóc và khóc không thôi.. Nước mắt làm ướt cả nệm. Tại sao chứ? Tại sao anh Long lại nói toàn những lời tàn nhẫn đến thế? Mình không hiểu gì. Mình không biết gì cả. Anh Long! Em yêu anh thật lòng. Em thề... Em nào có khinh chê gì anh. Quá đổi bất ngờ. Anh làm em đau quá. Em khóc rồi, anh có biết không?

"Em vẫn khóc, lệ buồn lại rơi

Rơi sao thánh thót biết chừng nào thôi

Rơi vào biển mặn bao la

Rơi ra sa mạc biệt tăm sương mù".

Mưa mùa hè tuôn rơi xối xả...

- Em đến đây từ sớm, sợ không gặp được anh, nên em đợi. Trước mặt Kỳ Long, Diễm Mi không mặc áo mưa, để mình trần ướt sũng. Mưa to quá. Nàng vừa nói với Kỳ Long, vừa vuốt dòng nước mưa trên mặt, có thêm nước mắt của mình trong đó nữa. Khuôn mặt vờ và trắng bệch, môi thâm quàng vì lạnh.

Giờ chiếc mũ áo mưa ra, Kỳ Long xúc động không nói nên lời. Diễm Mi của anh sao mà đau khổ thế này? Diễm Mi! Em đâu nhất thiết phải vì anh mà đứng

chờ đợi hàng giờ ngoài mưa thế này, có đổi được gì bằng những lời của Thành Nhật đã gán lên người anh...

- Tôi nói với cô rồi, đừng có níu kéo tôi nữa. Hãy để tôi yên!

Diễm Mi òa khóc:

- Tại sao? Tại sao anh chia tay em? Hay tại vì em là cô gái Việt kiều, đã khơi lại nỗi đau ngày xưa của anh nên anh ghét bỏ?

- Cô thừa biết là không phải kia mà,

- Thế tại sao?

Diễm Mi đau đớn lắm. Anh cũng đau đớn đau kém gì nàng. Nhưng phải cố nén chịu chứ nếu không sẽ ôm một nỗi nhục, một nỗi nhục to tướng. Anh không phải là kẻ hai lòng, không phải là kẻ lợi dụng tình yêu của Diễm Mi để bòn rút tiền. Anh phải chứng minh cho Thành Nhật thấy, mình là một chính nhân quân tử, đường đường chính chính trong tình yêu. Mà muốn thực hiện được, trước mắt và bây giờ là phải cách xa Diễm Mi, cắt đứt mọi quan hệ với nàng... Anh không thể chịu nhục được:

- Có những sự thật thâm kín đau lòng lắm, nói ra không được. Nó bắt người ta làm một điều gì đó, nhưng người ấy không hề muốn.

- Em yêu anh thật lòng, đó là sự thật của em. Còn sự thật của anh là gì? Em không hiểu.

- Anh không mong em hiểu. Anh chỉ mong em hãy cho anh một chút nhân cách của con người, của một người đàn ông.

- Em không hiểu... Không hiểu gì cả...-Diễm Mi hét lên tuyệt vọng - Nếu thế thì những ngày qua, tại sao phải nói yêu em làm gì? Anh coi em như trò chơi đến khi chán chê thì ghét bỏ.

- Trước lúc chia tay, anh phải cho em một lý do chứ.

Kỳ Long nuốt những vị đắng của nước mưa bay vào miệng. Anh lạnh lùng:

- Anh của cô nói đúng. Tình yêu giữa cô và tôi chẳng qua cũng chỉ yêu nhau bởi thể xác và địa vị giàu - nghèo, chứ không phải là tình yêu thật lòng từ thể xác đến tâm hồn. Đến giờ tôi làm rồi, cô về đi. Nếu cứ như thế này thì mọi người cười cho.

- Thì ra là anh Thành Nhật!

Không. Diễm Mi vật vã nắm hai tay Kỳ Long. Cô không thể cho anh đi, mình không thể về.

Anh đâu có thể vì những lời của anh Thành Nhật mà ghét bỏ em, đối xử với em như thế được.

- Tôi không ghét bỏ cô - Kỳ Long hét lớn. Anh kích động đẩy ngã Diễm Mi té xuống đường lầy lội nước nhớt. Nổi đau giằng xé, anh hối hận - Mà tôi muốn chứng minh cho anh cô biết rằng, tôi không hề lợi dụng cô, không có tình yêu của cô, tôi cũng vẫn sống hạnh phúc như ai.

Lời vừa thốt xong, Kỳ Long dứt tình dắt xe đi thẳng vào trong công ty. Diễm Mi vẫn còn ngồi dài dưới đường lộ, dưới trời mưa nhìn theo bóng người tình mà khóc đau buốt.

- Sao không mặc áo mưa: Để người ướt toi tả thế này. Con gái gì mà không giữ y tứ gì cả.

Bà Thành Quang la Diễm Mi khi nàng vừa về nhà.

- Con xin lỗi! Con bị té. Té rất đau, nội ạ.

Diễm Mi nhủ đây là lời cuối mình nói với bà nội. Người thường yêu mình nhất nhà. Và lại là lời xin lỗi. Đúng. Mình phải xin lỗi, xin lỗi tất cả mọi người. Không, ngoại trừ anh Hai Thành Nhật ra. Chính anh đã khiến mình ra nông nổi này, khi mình phải quyết định...

Thay bộ quần áo mới ấm cúng, áo đầm, ngủ hờ cổ có hai dây đeo, một màu trắng tinh bông dài đến đầu gối.

Kéo học bàn, Diễm Mi lấy tất cả đồ trang điểm, một tờ giấy trắng và cây viết chì để lên bàn. Nhìn sâu thẳm hình mình ở trong gương, nét buồn hiện rõ trên khuôn mặt. Thoa tí phấn hồng vào, kẻ nhẹ vài đường son đỏ nhạt nơi môi miệng. Đơn giản như vậy thôi, nhưng lại đẹp theo ý mình. Diễm Mi nghĩ, là con gái, trước khi đi đâu đó, phải trang điểm cho dễ nhìn một tí, sẽ đi thong thả và tự tin hơn. Cây viết? À, cây viết! Mình nên viết vài chữ để lại báo cho mọi người biết.

Diễm Mi viết, viết nắn nót sâu thẳm kèm theo nước mắt vòn quanh...

Xong! Đặt bút đè lên tờ giấy, mở nắp lọ thuốc mới mua lúc nãy, một ly nước lọc cuốn trôi tất cả viên thuốc vào cuống họng. Diễm Mi nhẹ bước đến giường nằm thẳng, kéo mền phủ người mình lại. Đầu óc nàng bắt đầu xây xẩm. Thuốc đã hiệu nghiệm. Tất cả gian phòng xoay tròn vòng vòng. Không, chóng mặt quá! Không... tôi không...

Diễm Mi hát tung tấm mềm ra, tay đè lên lồng ngực vì khó thở. Hai mắt nàng đỏ rục và nóng như hai đóm lửa, dần dần nhỏ lại Nàng nhượng người định chạy về phía cửa, nhưng đã ngã nhoài xuống nền.

Rầm...

Lòe loẹt... không thấy rõ. Hình như cánh cửa bật mở, rồi sau đó... sau đó...